

[Arbejdsministeren.]

re, at chaufførernes arbejdstid havde en sådan længde, at den medførte sundhedsfare eller ulykkesrisiko.

I forbindelse med det nu stillede spørgsmål har direktoratet oplyst, at det nævnte udvalg havde repræsentanter fra justitsministeriet, ministeriet for offentlige arbejder, Dansk Arbejdsgiverforening, Landsforeningen Danske Vognmænd og De samvirkende Fagforbund samt arbejdstilsynet. Udvalget skulle foretage en nærmere undersøgelse vedrørende nødvendigheden af at fastsætte særlige arbejdstidsregler for erhvervschauffører i medfør af § 8, nr. 3, i lov om almindelig arbejderbeskyttelse og i givet fald komme med indstilling om sådanne regler.

I § 8, nr. 3, stilles udtrykkelig krav om, at en undersøgelse skal have *dokumenteret*, at særlige arbejdstidsregler er af væsentlig betydning for arbejdernes sundhed og sikring mod ulykker. En sådan dokumentation viste sig imidlertid at være meget vanskelig at fremskaffe, og resultatet af udvalgets arbejde blev i stedet, at der ved ændringen af arbejderbeskyttelsesloven i 1968 blev indsat en bestemmelse (§ 31, stk. 4), som giver mulighed for at fastsætte særlige hviletidsbestemmelser for chauffører. Det nævnte udvalg blev herefter uden at have afgivet betænkning afløst af et regulativudvalg vedrørende transportarbejde.

Dette udvalg fandt imidlertid ikke grund til at foreslå udstedelse af et regulativ, da det blev klart, at reglerne i EF-forordningerne om landevejstransport ville dække arbejdsforholdene for størstedelen af erhvervschaufførerne fra 1. januar 1976. Lignende regler kan som nævnt i svaret af 2. maj 1975 udstedes for den del af chaufførerne, som ikke dækkes af EF-reglerne. Aktuelle overvejelser herom foreligger imidlertid ikke i direktoratet, bl. a. fordi direktoratet ikke har modtaget henvendelser om spørgsmålet.

Det må i denne forbindelse understreges, at arbejdstilsynet for tiden står over for mange væsentlige og tidkrævende opgaver, som nødvendiggør en vis prioritering af indsatsen. Ved bedømmelsen af, hvilke områder der bør sættes ind over for, må det anses for en væsentlig faktor, om der fra arbejdstagerne inden for området bliver givet udtryk for, at de finder arbejdsforholdene utilfreds-

stillende i arbejderbeskyttelsesmæssig henseende.

Af *Wilhelm* (VS) til boligministeren (10. juni 1975):

„Hvad agter ministeren at foretage sig i sin egenskab af tilsynsførende med Københavns kommune inden for boligstøttelovgivningen i anledning af, at Københavns kommunes forsømmelighed med hensyn til sin tilsynsforpligtelse over for boligselskaberne har muliggjort spekulative økonomiske transaktioner, hvorved et almenyttigt boligselskab er blevet malket for omkring 1/2 million kroner?“

(Spm. nr. 196).

Begrundelse.

Sagen drejer sig om Slotsgadehus-projektet, som Nørrebro's beboeraktion har udarbejdet en rapport om, betitlet: Slotsgadehus — en klam fidus.

Jeg vil specielt henvide til vildledning af byggesagsudvalget, dels ved tilbageholdelse af oplysninger fra VS, dels ved fejlinformation vedrørende handlerne, vildledning af boligministeriet ved forkerte oplysninger af betydning for habitetsbedømmelsen og vildledning af borgerrepræsentationen ved misvisende oplysninger vedrørende boligministeriets godkendelse.

Yderligere dokumentation kan stilles til rådighed for ministeriet, hvis det skønnes fornødent.

Spørgsmålet har den 28. maj 1975 været stillet til indenrigsministeren, som imidlertid i sit svar af 6. juni 1975 gør opmærksom på, at det er boligministeriet, der har det overordnede tilsyn inden for boligstøttelovgivningen, hvorfor spørgsmålet fremsendes til boligministeren i overensstemmelse hermed.

Boligminister *Helge Nielsens* svar (18. juni 1975):

De økonomiske transaktioner, der sigtes til i spørgsmålet, har bestået i, at et bestyrelsesmedlem i Byernes Sociale Boligselskab tidligere har ejet nogle saneringsejendomme, som efter saneringen var blevet overdraget til Borgerligt Socialt Boligselskab og derfra videreoverdraget til dettes datterselskab: Byernes Sociale Boligselskab, København.